

www.omkonst.se:

KÄRLEKENS SNÄRJANDE BLÅ BAND

Familjen – på gott och ont – Sven-Harrys Konstmuseum, Stockholm, 27/3–13/9 2026

Text: Susanna Slöör

Jag tänker på det i morgon (2013-2014) © Martina Müntzing
(klicka på bilden för hög upplösning)

Foto: Susanna Slöör samt
bild t.h. Bror Hjorths Hus

Lyckliga familjen (1922) © Bror Hjorth
(klicka på bilden för hög upplösning)

Temamässiga utställningar är en väl beprövad tradition på gott och ont. Fördelen är att familjen som tema rymmer de flesta av livets väsentligheter från vaggan till graven. Utställningen på Sven-Harrys Konstmuseum är även ett konstnärernas skådespel över generationsgränserna vilket är ett klart plus.

Ett urval av familjerelaterade motiv kan av förklarliga skäl inte bli annat än stimulerande på gränsen till kaotiskt. Det passar perfekt i en konsthall som tänjer gränserna för vad ett utställningsrum kan vara med sitt trapphus i fyra plan. Det nedre större utställningsrummet mot parken koncentreras åt mötena och familjebildningen, kärleksfulla och chockartade. Sedan går livsresan utför, men uppför, trapporna. Den avslutas med Anders Krisårs dödsmask av sin mamma i guld högst upp i utställningen. Leif Holmstrands barnvagnar inslagna i nylonblå rep hänger från taket som tårar över Kayo Mpoyis familjecollage.

Blandningen av uttryck från 1800-tal till idag omöjliggör en smakfull hängning, vilket kanske är bra. I stället får var och en plocka sina russin ur kakan. Bland mina russin finns måleri och teckningar av Bror Hjorth och Siri Derkert. En tidig målning från 1996 av Karin Mamma Andersson inspirerad av bonads- och gårdsmåleri mot vidsträckt landskap är ett annat fynd. Per Enoksson är tyvärr en sällsynt gäst i dagens konstliv. Därför blir mötet med hans *Kärnfamiljen* en extra belöning och bonus för ett målarhjärta.

Fr. v. © Cajsja von Zeipel, © Helena Lund Ek, © Ylva Snöfrid, © Anna Sjödahls

På gott och ont lånar sig temat rent konstnärligt till de större gesterna och rent teatrala utspelen. Anna Sjödahls drastiskt skildrade ångest över det nyblivna moderskapet i målningen *Vår i Hallonbergen* från 1972 är storslagen och effektiv. Lena Cronqvist är även hon i sitt tidiga måleri förebildlig i att vara både utlevande och måttfull. Cajsja von Zeipel släpper som jämförelse ut sin mammafigur i ett totalt överspel där alla nyanser dras till högsta läge. Livets skiften lånar sig väl till att framhäva såväl "vad" som "hur" i konsten och särskilt i måleriet.

Martina Müntzing visar i sina båda exempel på hur effektivt det är att rymma medvetna stilbrott i en och samma bild. Det väl frampenslade familjemedlemmarnas är påtagligt närvarande i sin mentalt inkapslade frånvaro. Extra drömlig blir scenen ställd mot barnteckningarnas mödosamt tillverkade bakgrund med leende sol och prunkande blommor. Balansen mellan motivet och dess utförande, eller brist därpå, finns det många pedagogiska exempel på i den här omfattande utställningen. Det är en rikedom i sig.

Stockholm 2026-04-10 © Susanna Slöör

Två och en kattunge (ca 1930-1945)
© Siri Derkert

Publicerad: omkonst.se, 2026-04-10

[https://omkonst.se/26-](https://omkonst.se/26-familjen.shtml?utm_campaign=cmp_3417167&utm_source=getanewsletter&utm_medium=email)

[familjen.shtml?utm_campaign=cmp_3417167&utm_source=getanewsletter&utm_medium=email](https://omkonst.se/26-familjen.shtml?utm_campaign=cmp_3417167&utm_source=getanewsletter&utm_medium=email)